

Arvesølv er guld værd!

Da jeg gik i skole for cirka en generation siden brugte vi en lyseblå sangbog, der hed Arvesølv og vi sang løs til trods for en helt ny og traditionsløs skole og vi befandt midt i ungdomsoprørets dage. Hvor er jeg glad for al det arvegods jeg fik med mig fra dengang. Igen og igen er jeg vendt tilbage "arvesølvet" fra mine første skoleår. Det er berigende poesi og smukke melodier, der trodser nutidens kritik, der kalder det romantisk pladder, gammeldags vrøvl og uforståeligt støvet tankegods.

Nej tak! Lyder tidens stemme – Lad mig få min I-Pod og noget musik, som passer til tiden i stedet for antikverede digte, som man selv skal åbne munden for at få lyd på. For det er ikke længere almindeligt at synge. Fra vi går ud af børnehaven holder langt de fleste af os op med at synge frivilligt. Vi synger kun, hvis vi "går til kor", synger hjemmeskrevne festsange eller kommer til gudstjeneste, hvor fællessalmerne er kittet, der holder gudstjenestens enkelte led sammen. Vi er blevet sangforbrugere i stedet for sangere. Vi lytter i stedet for selv at synge. Hvad skal vi med de gamle sange og salmer? Kan vi ikke få den nye musik spillet på store musikanlæg i kirken i stedet for selv at skulle åbne munden? Det er jo for pinligt med den sang.

Der er næppe skoler i dag, der bruger "Arvesølv". Men der er heldigvis masser af skoler, der bruger arvegods, i form af masser af sange og salmer. En skønsm blanding af de gode gamle og så alle de nye sange og salmer, der måske lettere glider ind i strømmen af rytmer fra I-Poden, der nærmest kronisk fylder børn og unges ører.

Og heldigvis for skolesangen – hvorfra skulle man ellers kunne hente sangene til fremtidige vielser og bisættelser? Fra "De små synger" måske, som nok er den sangarv, der stadig er mest levende? Men ærlig talt; "Se den lille kattede killing" eller "Lille Peter Edderkop" er ikke just poesi, der kan udtrykke de store følelser, som livet byder sig til med i glæde og i sorg.

Kingo, Brorson, Grundtvig, Blicher, Aakjær, Knudsen, Johansen og Jørgensen. Det er bare nogle få af de navne, der står under sangene. Og efterhånden som man har sunget deres sange så ofte, at man næsten kan dem udenad, så er de blevet en slags venner. I hvert fald et bekendtskab, som man gerne bygger videre på. De har været med mig i glæde og i sorg. Til barnedåb og vielse, da jeg blev konfirmeret og da jeg mistede mine kære. Ja hvor har jeg dog trukket på digternes evner til det med ord, der forløser følelser, i de situationer, hvor mine egne ord synes fuldstændig tomme, eller slet ikke tilstede.

Og netop derfor skal vi ikke lade andre synge for os – sætte en cd på anlægget og skrue op. For når jeg selv synger med på de smukke ord, så er det som om de bliver mine egne. Og så oplever man, at der er gods i arvesølvet.

Tirsdag den 30. oktober og
tirsdag den 20. november kl. 17
synger vi løs i Risbjerg kirke.
Sangtimerne ledes af
sognepræsterne Nete Holm
Andersen og Lisbeth Munk Madsen
og der bliver god mulighed
for at lufte sangarven.